

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **R. Z.**, zast. JUDr. Petrem Schöнем, advokátem se sídlem Vlachovo Březí, náměstí Svobody 188, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Služby cizinecké policie ze dne 24.6.2010, číslo: 482/2010

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ředitel Služby cizinecké policie zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí ředitelky Policie České republiky, oblastního ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice ve věcech služebního poměru č. RŘ-160/2010 ze dne 23.3.2010, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a současně toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že služební funkcionářka se v prvostupňovém rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru zabývala všemi okolnostmi, které stanoví zákon, a vycházela ze zjištěného skutkového stavu věci. Po prostudování spisového materiálu dospěla k závěru, že se žalobce dopustil jednání majícího znaky trestných činů výtržnictví, hanobení národa, etnické skupiny, rasy

a přesvědčení a násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci, když dne 20.11.2009 v době kolem 12.00 hodin, kdy nevykonával službu na ICP Strakonice, společně s dalšími nejméně dvěma doposud neustanovenými osobami na toaletě v nonstop baru „Bastila“ v ul. Krumlovská 175 v Prachaticích, slovně výrazy „černá svině, černé huby, černé držky, zabijeme vás“ napadali romské občany, a to M. G., K. T. i R. T., když poté fyzicky sám v tomto prostoru nejméně dvěma až třemi údery pěstí do oblasti břicha napadl Romana Tokára; po opuštění toalety pokračoval ve verbálních útocích proti Romům v nonstop herna baru „Bastila“ tak, že je nejméně před dvěma současně přítomnými osobami urážel výrazy „já tě podříznu, jsi černá huba, černá svině, vypadněte odtud, nemáte zde co dělat, jste černé huby, černé zkurvené svině, cikáni patří do plynu“ a dalšími výrazy a v podobných verbálních útocích vůči romským občanům téhož dne v době od 14.00 hodin do 15.00 hodin opět před minimálně dvěma současně přítomnými osobami pokračovali společně s M. K. před nonstop hernou „Magic“ v ul. Zvolenská v Prachaticích, když takto slovně napadali M. B. a O.R., když žalobce nejméně třikrát kopnul Michala B. do různých částí těla se slovy „černá svině, s černými by měli zatočit v Maďarsku“ a když poté Romové odcházeli směrem k autobusovému nádraží v Prachaticích, přiběhl k nim opět žalobce a M.K.společně s dalšími dvěma dosud neustanovenými osobami, kde v úmyslu vyvolat fyzický konflikt s romskými osobami tyto opět slovně napadali výkřiky „zabijeme vás, jste černé huby, jestli nás budete srát, zavoláme si na vás kamarády z Táboru.“ Dle prvostupňového rozhodnutí služební funkcionářky je žalobcovo jednání zavrženíhodné, protože je obecně vysoce společensky nebezpečné a je o to závažnější, že se ho dopustil policista, na kterého jsou ve službě i mimo ni kladeny vysoké nároky na dodržování všech právních norem a dále zejména na morální a mravní hodnoty. Není rozhodující, zda k úmyslnému porušení těchto právních norem dochází ve službě či v době mimo službu. Není akceptovatelné, aby se policista choval v souladu se služebním slibem a právními předpisy pouze v době služby. Jednání žalobce je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru tím, že násilný a úmyslný čin tohoto jednotlivého policisty bude spojován s celým policejním sborem a víra veřejnosti v právo, pořádek a ochranu života a zdraví občanů bude oslabena. Policista, který nemá dostatek odpovědnosti, aby se vyvaroval jednání hrubě narušujícího občanské soužití, nemůže mít příslušnou důvěru a vážným způsobem tak ohrožuje dobrou pověst policie v očích veřejnosti. Žalobce prokazatelně porušil služební slib, zejména tu jeho část, kde slibuje, že bude čestným a svědomitým, že bude dodržovat právní a služební předpisy a bude se vždy chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Odvolací orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí služební funkcionářky, kterou žalobce spatřuje v neuvedení údaje o tom, kdy se služební funkcionářka dozvěděla důvod pro jeho propuštění ze služebního poměru, aby bylo jasné, že dvouměsíční subjektivní lhůta podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru byla dodržena, odvolací orgán uvedl, že služební funkcionářka při vydání rozhodnutí vycházela ze zjištění orgánů Inspekce Policie ČR, resp. z usnesení Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích o zahájení trestního stíhání sp. zn. SV 6/2010 ze dne 23.3.2010. Odvolací orgán připustil, že datum, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o příčině propuštění žalobce, není v jejím rozhodnutí přímo uvedeno, avšak z logického výkladu jasně vyplývá, že den, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o důvodu propuštění, byl den 23.3.2010. Z předloženého materiálu nezpochybnitelně vyplývá, že služební funkcionářka se o skutku žalobce, který se stal dne 20. 11. 2009, dozvěděla dnem 23. 3. 2010, a to doručením usnesení (Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích o zahájení trestního stíhání sp. zn. SV 6/2010 ze dne 23.3.2010). Ve stejný den služební funkcionářka shromáždila potřebné důkazy ve smyslu ust. § 180 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, na základě kterých v souladu

s § 180 odst. 4 téhož zákona zhodnotila stav věci, tzn. hodnotila důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, čímž dospěla ke shora citovanému závěru. Na tomto místě odvolací orgán poznamenal, že není podmínkou, aby šlo o informaci zvláště kvalifikovanou, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění ze služebního poměru nebude zahajováno na základě informací nijak neověřených, nejasných či zřetelně nevěrohodných, což usnesení státního zastupitelství jistě splňuje. Zásada zakotvená v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle které rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v § 42 odstavci 1 písm. b) až d) a písm. j) a odstavci 3 písm. c) zákona musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl, byla dodržena a odvolací orgán nepřisvědčil žalobcovu tvrzení o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že byl v řízení o propuštění ze služebního poměru zkrácen na svých právech v důsledku porušení svých práv, které shledává ve skutečnosti, že odvolací orgán se bezezbytku a jasně nevypořádal s odvolací námitkou, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, kdy služební funkcionářka zjistila důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, což je nezbytný údaj pro závěr, že byla dodržena subjektivní lhůta pro doručení rozhodnutí uvedená v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. To podle žalobce může mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu.

Odvolací orgán argumentuje v daném případě logickým výkladem, ze kterého by mělo jasně vyplývat, že se služební funkcionářka o skutku žalobce dozvěděla až dne 23.3.2010 a stejného dne shromáždila potřebné důkazy nezbytné pro své rozhodnutí. S uvedeným odůvodněním však žalobce nesouhlasí, domnívá se, že toto nemůže v daném případě obstát a v uvedeném spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Lhůta, kdy se služební funkcionářka o důvodu propuštění žalobce dozvěděla, nebyla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena a bez takového údaje nelze ani usoudit, že byla dodržena zákonná subjektivní lhůta dvou měsíců pro doručení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Podle mínění žalobce nelze takto učinit a zhojit (uvedený nedostatek) jakýmkoli výkladem. Nejjednodušším výkladem, který by vyvracel závěr odvolacího orgánu, je prostřednictvím argumentu a contrario, důkazem opaku, neboť za situace, kdy policejní orgán Inspekce Policie ČR prováděl (šetření) několik měsíců, mohla naopak služební funkcionářka důvody propuštění žalobce zjistit mnohem dříve než ve lhůtě dvou měsíců před doručením rozhodnutí o propuštění žalobci, tj. přede dnem 23.3.2010, třeba již na samém počátku trestního řízení, kdy policejní orgán Inspekce Policie ČR započal s operativní činností v dané věci.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že z otisku razítka na usnesení okresního státního zástupce JUDr. Petra Sýkory č. SV 6/2010 ze dne 23.3.2010 je zjevné, že bylo doručeno Oblastnímu ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice dne 23.3.2010. Tato skutečnost je následně potvrzena i ve vyjádření ředitelky oblastního ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice ze dne 15. 4. 2010. Odvolací orgán proto neměl pochybnosti o určení dne, ve kterém se služební funkcionářka dozvěděla o důvodu žalobcova propuštění. Bylo-li tedy až v napadeném rozhodnutí uvedeno datum rozhodné pro počátek subjektivní lhůty určené v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, nelze takový postup považovat za nezákonný, a to zejména vzhledem ke skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden

celek. Otázka dodržení namítané subjektivní lhůty je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádána. Doručením prvostupňového rozhodnutí dne 23. 3. 2010 žalobci byla zachována dvouměsíční subjektivní i jednoroční objektivní lhůta pro vydání rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí současně vyplývá, jaký skutkový stav byl zjištěn, na podkladě jakých konkrétních důkazních prostředků a jak byly hodnoceny. Informace o skutkových okolnostech byla dostatečně kvalifikovaná, určitá a věrohodná. Jednání žalobce je zadokumentováno a podloženo důkazy ve spisovém materiálu Inspekce Policie České republiky č.j. IN-TČ-119/2010, jehož obsah byl žalobci podle jím podaného odvolání znám. Služební funkcionář tak zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce při jednání odkázal na vyjádření žalobce obsažené ve správním spise. Zdůraznil, že vzhledem k žalobcem namítanému nedostatku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém není uvedeno, kdy služební funkcionářka zjistila důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, nelze učinit závěr, že byla dodržena zákonná subjektivní lhůta dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Napadené rozhodnutí trpí uvedenou vadou a vzhledem k této vadě nelze přezkoumat jeho zákonnost. Žalovaný při jednání před soudem uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o skutečnostech, které zakládají důvod propuštění žalobce ze služebního poměru. Dne 23.3.2010 byla informována svým podřízeným o tom, že žalobce byl zadržen a že se u něj provádí domovní prohlídka. Dále tentýž den obdržela i usnesení o zahájení trestního stíhání a byla sama osobně informována i státním zástupcem. Není tedy pochyb o tom, kdy se o této skutečnosti dozvěděla. Žalovaný dále upozornil na rozsudek Okresního soudu v Prachaticích ze dne 21.10.2010, kterým byl žalobce odsouzen pro trestné činy, jež spáchal skutky, jež se shodují s těmi skutky, které byly důvodem jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka policie. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 12.11.2010. Právní zástupce žalobce k dotazu soudu potvrdil, že proti uvedenému odsuzujícímu rozsudku žalobce nepodal opravný prostředek a tento rozsudek tak nabyl právní moci.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 42 odst. 1 písm. d/ zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.

Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Námítka žalobce, že odvolací orgán se v napadeném rozhodnutí bezezbytku a jasně nevypořádal s odvolací námitkou, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, kdy služební funkcionářka zjistila důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, není opodstatněná. Soud shledal, že odvolací orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto námitkou zabýval v dostatečném rozsahu a vypořádal se s ní jasným a srozumitelným způsobem. V rámci vypořádání této námitky odvolací orgán připustil, že datum, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o příčině propuštění žalobce, nebylo v jejím rozhodnutí přímo uvedeno. Toto pochybení následně odvolací orgán sám napravil, když dovodil, že dnem, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o důvodu propuštění žalobce, byl den 23.3.2010. Odvolací orgán v této souvislosti poukázal na to, že ze spisového materiálu nezpochybnitelně vyplývá, že služební funkcionářka se o skutku žalobce, který se stal dne 20.11.2009, dozvěděla právě dnem 23.3.2010, a to doručením usnesení Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích o zahájení trestního stíhání sp. zn. SV 6/2010 ze dne 23.3.2010, a ve stejný den shromáždila potřebné důkazy, na základě kterých zhodnotila stav věci a následně rozhodla. Na základě tohoto zjištění odvolací orgán uzavřel, že lhůta pro doručení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobci, zakotvená v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru, byla v daném případě dodržena.

S výše uvedeným závěrem odvolacího orgánu ohledně stanovení data, kdy služební funkcionářka zjistila důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, a s ním souvisejícím závěrem o zachování lhůty zakotvené v § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru se soud plně ztotožňuje.

Řízení ve věcech služebního poměru je ovládáno *zásadou jednotnosti řízení*. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (rozhodnutí prvního stupně, rozhodnutí odvolací). Výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze proto přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 – 198).

Zákon nevylučuje, aby odvolací správní orgán zhojil určité vady řízení před správním orgánem I. stupně, které nejsou zásadního charakteru, případně aby napravit dílčí nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité nedostatky, které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Právě o takový případ se jednalo i v nyní projednávané věci.

Výrok rozhodnutí služební funkcionářky o propuštění žalobce ze služebního poměru je zcela určitý a srozumitelný a byl též náležitě odůvodněn s poukazem na příslušné skutkové

zjištění služební funkcionáře týkající se jednání vytýkaného žalobci a jeho kvalifikace jako zavrhnutíhodného jednání majícího znaky trestného činu, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Samotný nedostatek odůvodnění rozhodnutí služební funkcionářky spočívající ve výslovném neuvedení dne, kdy se služební funkcionářka dozvěděla o důvodu propuštění žalobce, nezakládá nepřezkoumatelnost uvedeného rozhodnutí. Tento nedostatek mohl být (a také následně byl) zhojen odvolacím správním orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Nejednalo se o takové pochybení správního orgánu I. stupně, kdy by výrok či odůvodnění jeho rozhodnutí neměly oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spise. Nebyla tak porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť zmíněný nedostatek odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl natolik rozsáhlý či závažný, že by odvolací správní orgán v jeho důsledku vůbec nemohl hodnotit zákonnost nebo správnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

Odvolací orgán v projednávané věci postupoval v souladu s § 190 odst. 7 a odst. 8 zákona o služebním poměru. K odvolací námitce žalobce stran neuvedení rozhodného dne přezkoumal rozhodnutí služební funkcionářky na podkladě spisového materiálu, přičemž zjistil, že není jakýkoliv důvod pro změnu či zrušení jejího rozhodnutí, a proto odvolání zamítl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak sám uvedl přesné datum, kdy se služební funkcionářka o důvodu propuštění žalobce dozvěděla (23.3.2010), čímž byl odstraněn nedostatek, na který žalobce poukazoval v jedné ze svých odvolacích námitek. Uvedení tohoto data v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které v souladu s výše zmíněnou zásadou jednotnosti řízení tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, umožňuje učinit (a též přezkoumat) závěr o dodržení lhůty pro doručení rozhodnutí příslušníkovi podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru.

Odvolací orgán ze spisového materiálu zjistil, že služební funkcionářka se o důvodu propuštění žalobce ze služební poměru dozvěděla dne 23.3.2010, tedy téhož dne, kdy ve věci samé rozhodla. Uvedené zjištění má plnou oporu ve správním spise. Z podacího razítka na kopii usnesení Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích sp. zn. SV 6/2010 o zahájení trestního stíhání proti žalobci a M. K. je zřejmé, že toto usnesení bylo Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice doručeno dne 23.3.2010. Také v předkládací zprávě ze dne 15.4.2010 k odvolání žalobce služební funkcionářka uvedla, že dne 23.3.2010 v 7,30 hod. byla informována zástupcem ředitelky plk. Mgr. P. V. o tom, že obdržel telefonickou informaci od přímého nadřízeného žalobce npor. Ing. I. K. o zadržení žalobce dle § 76 trestního řádu a o tom, že u žalobce je prováděna domovní prohlídka příslušníky Inspekce Policie ČR. O několik minut později pak služební funkcionářku kontaktoval státní zástupce JUDr. Petr Sýkora, který jí výše uvedené údaje potvrdil a zároveň jí vyzval k převzetí usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobci a M. K.

Správní spis neobsahuje žádné listiny, jež by prokazovaly, že služební funkcionářka věděla již v době před 23.3.2010, že Inspekce Policie ČR provádí šetření ohledně žalobce. Ani žalobce nepředložil soudu žádný důkaz, který by tuto skutečnost prokazoval. Jeho námitka, že se služební funkcionářka mohla o důvodu jeho propuštění ze služební poměru dozvědět mnohem dříve než v uvedený den, je jen ničím neprokázaným tvrzením a nikoliv důkazem opaku, jak se žalobce mylně domnívá.

Soud k tomu dodává, že pro stanovení počátku lhůty pro doručení rozhodnutí o propuštění ze služební poměru příslušníkovi je podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru určující den, kdy služební funkcionář důvod propuštění *zjistil*, nikoliv den, kdy

služební funkcionář důvod propuštění *mohl zjistit*. Výše zmíněnou lhůtu tudíž nelze odvíjet od toho, že k jednání příslušníka zakládajícímu důvod k jeho propuštění již došlo a že toto jednání bylo předmětem šetření jiných orgánů, jestliže o tomto šetření a jeho výsledcích nebyl služební funkcionář, ať již z jakýchkoliv důvodů, informován. Uvedená lhůta začne běžet teprve od okamžiku (dne), kdy služební funkcionář objektivně získá relevantní a dostatečné informace o tom, že se příslušník dopustil jednání, které lze kvalifikovat jako jednání ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d/ zákona o služebním poměru. Jak již bylo konstatováno shora, tento den v souzené věci připadl na 23.3.2010.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová